

blend

**Challenges en tips voor
gescheiden ouders en nieuw
samengestelde gezinnen**

ann van elsen

LANNOO

Inhoud

Inleiding	4
<i>Alweer een BV met boek... Why oh why?</i>	4
<i>Meet Flo</i>	5
<i>Meet my divorce...</i>	6
<i>Real life vs. Instagram</i>	7
<i>Onze waarheid, niet dé waarheid</i>	8
Many thanks to... ..	11
Hoe zit dit boek in elkaar?	16
Mijn verhaal: gekroond, maar geen prinsessenleven .	18
<i>Eén leven, twee scheidingen</i>	18
<i>Voor mij een portie 'normaal' a.u.b.</i>	23
<i>Goeienavond beste kijkers...</i>	25
<i>A present for the present</i>	25
Het verhaal van Flo	27

Schoon scheiden, hoe doen we dat? 31

Hoe ga je om met die beslissing?	32
Hoe vertellen we het aan de kinderen?	37
Help, ik moet mijn kind delen	56
Help, ik sta er alleen voor, ook financieel	66
Parenting Apart Together	74
Wat als... er een nieuwe partner verschijnt?	83

Daten met een peuter en/of puber in je rugzak 87

Zo ging het bij mij... ..	88
---------------------------	----

Een nieuwe partner met of zonder kinderen..... 107

Let's play Ken and Barbie	108
Boze stiefmoeder of liefste bonusmama	114
Georganiseerde chaos	134
Surfen op dezelfde golflengte in woelig water: samen opvoeden.	140
Als plusbemoeder	142
Als softy mama	145
Jullie relatie, de meridiaan	158
Nog een kind van ons twee of niet?	164
En ze leefden nog lang en meestal gelukkig... ..	168
Flo's goodbye	171
Naweeën	172

Alweer een BV met boek... *Why oh why?*

Ik heb lang getwijfeld... Vijftien jaar om precies te zijn. Maar gelukkig is er zoveel tijd overheen gegaan. Die had ik nodig om vandaag dit boek te kunnen schrijven. Al mijn eerdere schrijfsels waren vrij therapeutisch, dat weet ik nu. Pas vorig jaar was ik klaar om te schrijven zonder tranen, om tegelijk emotioneel en rationeel te kunnen zijn, en het gegeven met de nodige objectiviteit te kunnen benaderen.

Toeval bestaat niet en in het leven gebeurt alles met een reden en op het juiste moment, daar ben ik heilig van overtuigd. Op een ochtend in augustus 2018 werd ik in een ontbijtzaak door een dame van Uitgeverij Lannoo aangesproken. Of ik geen boek wilde schrijven over samengestelde gezinnen? Het was de juiste vraag op het juiste moment. Ik was klaar om mijn verhaal neer te schrijven in de hoop mensen in soortgelijke situaties een hart onder de riem te kunnen steken, hen het gevoel te geven: 'Nee, je bent niet de enige...' Niet dat ik vind dat ik een expert ben in de materie, integendeel. Het schrijven van dit boek was daarom ook zo uitdagend en confronterend voor mij: ik ben er twee keer doorgegaan: één keer als kind van gescheiden ouders en één keer als gescheiden vrouw. Maar

dat maakt me natuurlijk nog geen expert. Gedachten als 'Alweer een BV die een boek schrijft! Wie zit daarop te wachten?' werden afgewisseld met gevoelens als 'Tja, maar misschien heeft er iemand toch wel iets aan...' en 'Je hebt er wél ervaring mee en genoeg kennis opgebouwd via allerhande therapieën en trainingen. Je hebt wél recht van spreken.' Dus ja.

O God, wat een leerschool! Tijdens het schrijven ben ik regelmatig mezelf tegengekomen. En nu nog hoor ik zo vaak die kritische stem in mijn hoofd die mij meermaals deed twijfelen of het niet beter was om toch maar weer mijn comfortzone in te kruipen en in mijn cocon te gaan zitten, waar niemand op mij kan schieten. Maar kijk, toch ben ik hier en laat ik je met een bang, maar ook wel open hart binnen in mijn leven. Ik ben altijd al een open boek geweest. Ik weet wel dat het slimmer en chiquer overkomt als je je privé meer voor jezelf houdt, maar sorry, dat druist tegen mijn natuur in. Het is, denk ik, net mijn kracht om door mijn openheid andere mensen te helpen of steunen.

Flo

Meet Flo

En die expert, die heb ik toch gevonden: Florence Delacave, meter van onze deugniet Jackie-Lou. Het voelt zo juist om dit met haar te doen. Ze is een van mijn beste vriendinnen, meter van onze jongste en coach. Ze is ook mama van Chloé (17) en stiefmama van Noah (19) en Laurens (28). Geef mij maar de *field*-mensen want alle kennis die uit boeken komt, is niets tegenover de ervaring. Als je iets niet zelf hebt meegemaakt, kun je er wel begrip voor opbrengen, maar het nooit honderd procent begrijpen.

Uren hebben we samen aan haar keukentafel gefilosofeerd en verteld over onze jeugd, onze scheiding en ons nieuw samengestelde gezin. Flo weet zo ontzettend veel, en wat ik zo bewonder: ze denkt nooit in problemen, enkel in oplossingen. Haar ouders zijn niet gescheiden, niemand in haar familie trouwens. Zij heeft het als enige gepresteerd en daar lachen we wel eens om. Haar levenspartner is Frank. Samen hebben ze geen kinderen.

Bij Flo ging het anders dan bij mij. Zij was degene die besliste om te vertrekken. Op die manier kan zij een stem geven aan de eerste beslisser bij een scheiding. Want,

vergis je niet, het is niet omdat je zelf je huwelijk opgeeft, dat je de volgende dag op tafel staat te dansen. Ook zij is opgegroeid met een ideaalbeeld en heeft enorm veel pijn gevoeld – en voelt die nog steeds – toen die bubbel barstte.

Want, laat één ding duidelijk zijn: een scheiding gooit je leven overhoop, laat je keihard met je smoel op de grond vallen en dan moet je de puzzelstukken met de beste wil en moed van de wereld maar weer proberen in elkaar te doen passen... En Flo en ik zijn lang niet de enigen die daar door zijn gegaan. Toch blijven we allemaal wat vastzitten op ons eigen eiland en wordt er nog te weinig gesproken over hoe scheiden echt is... Hoe moeilijk het is om nadien je draai te vinden, je kind(eren) voor een week af te geven, goede afspraken met je ex te maken... Hoe uitdagend het is om weer als single op de markt te zijn en op de een of andere manier een plaats te geven aan je nieuwe partner (met of zonder kinderen) in je gezin. Slik. Uitdagingen genoeg dus...

Meet my divorce...

We flitsen even snel terug naar het jaar 2012. Daar zat ik dan, als frisse dertiger. Gescheiden. Schuld en schaamte van op de bodem van mijn leven. Een jaar eerder was er overspel geweest en bijgevolg veronderstelde 'de goegemeente' dat ik de handdoek in de ring had gegooid. Wel neen. Ik had de handdoek nog stevig vast. En ik kan gerust zeggen dat dit er ferm heeft ingehakt. Fysiek, mentaal, *you name it, I felt it*. Mijn zelfbeeld zat al dicht bij *ground zero*. Ik hoef je niet uit te leggen dat er helemaal niets meer van overbleef. 'Wat een slecht persoon moet ik niet zijn dat ik mijn man wegjaag, zelfs wanneer ik zijn overspel vergeven heb, en we samen nog al die mooie plannen hadden?' Ik had alle schuld op mezelf geprojecteerd. Ik had het toegelaten alle schuld op mij te projecteren. Fout nummer 1. Ik was boos op mezelf omdat ik niet genoeg lef had gehad om zelf dé stap te zetten. Nog bozer was ik omdat ik niet naar mijn voorgevoel had geluisterd en alle tekenen die het gaf, negeerde. De tol werd hoger en hoger: telkens een grotere innerlijke storm, maar uiterlijk alleen merkbaar via kleine, onaangename, venijnige protjes waarvan de indringende geur lang bleef hangen. Zo zie je maar. Niets is wat het lijkt. Zelfs niet voor mij, en ik zat er als een van de twee hoofdrolspelers middenin.

Real life vs. Instagram

Niets is wat het lijkt... op Instagram, het ideale ontsnappingsmiddel voor de chaos en soms ook puinhoop in ons leven. Dagelijks scrollen we door het perfecte leven van anderen. Ons verstand weet dat wat we op social media tonen, enkel de kers op de taart is. De taart laat soms te wensen over, maar die sappige, rode mooie kers krijgen we veel vaker te zien. Helaas ben ik een van die *emo-driven* wezens die gelooft dat wat getoond wordt de norm is en ikzelf degene ben die afwijkt. Te vaak tonen we enkel de mooie kanten van ons leven. Ik pleit ook schuldig. En eerlijk? Ik word ook niet blij van de mensen die alleen maar hun shit tonen, als tegenhanger van de 'zondagsgezinnen'. Te is nooit goed. Te klopt niet. Te is niet vol te houden.

En toch trappen we er te vaak met open ogen in en geraken we ervan overtuigd dat we de enigen op de planeet zijn bij wie het niet bolt. Dat we de enigen zijn die zoveel jaren na de scheiding nog altijd pijn voelen. En dat we de enigen zijn die een samengesteld gezin niet altijd *fun & games* vinden. Wat we op Instagram vooral zien zijn hipsters met perfect gestylede kinderen die nooit ruziemaken, lieve briefjes schrijven voor mama en in de vakanties elke dag iets bangelijk tofs doen met nooit ruziënde

ouders. In ons binnenste weten we dat dit niet klopt. Precies daarom is landen in authenticiteit vandaag zo belangrijk. We willen thuiskomen in echte verhalen.

Het leven is een aaneenschakeling van ups en downs. Er zal nooit een moment komen dat alles voor altijd goed is. Zo zal de bouw van ons huis ook nooit af zijn. Want er is altijd een volgend project, een volgende lekende kraan. En zo is er ook altijd weer een volgende ruzie en een volgende tegenslag. Bouwen is voor veel (jonge) koppels een grote uitdaging, maar we streven het na, om ons kerngezinnetje een veilige plaats te bezorgen. Het nieuwe, propere nest om onze eerstgeborene in thuis te brengen. Dé droom. Vaak al van kleins af aan. Een barst in dat ideaal is een trauma voor het leven. We dragen het voor altijd mee, hoe gelukkig we ook opnieuw zullen worden, alleen of met een nieuwe partner. Het rouwen om ons perfecte gezin stopt nooit helemaal.

En wat als er al een ei in dat nest ligt? Wat als het geen nieuwbouw is, maar een duurder uitgevallen renovatie waarbij we constant moeten balanceren tussen respect voor de authentieke elementen en de eigen, nieuwe inbreng binnen de strenge voorschriften van monumentenzorg? Nu spreken we over een samengesteld gezin. Eerst afbreken en dan weer opbouwen is zwaar. Het is een lang en duur traject. Maar als we lang genoeg volhouden en ons een liefdevolle weg door die miserie weten te banen, dan creëren we een helemaal up-to-date nieuwe thuis met een mooie, kwetsbare ziel.

Onze waarheid, niet dé waarheid

Dit boek vertelt onze ervaring, ons perspectief en onze waarheid. Niet dé waarheid. Flo en ik vinden het belangrijk om nog andere perspectieven aan bod te laten komen. Zo zullen ook enkele 'lotgenoten' hun zegje doen.

We hebben niet de ambitie om de patroonheiligen van de gescheiden ouders of samengestelde gezinnen te worden en we zijn geen van beiden een Moeder Theresa-plus-mama. Het is met scha en schande dat we leren en blijven leren. Maar van daaruit voelen we wel een noodzaak om te delen, om van ons eiland te komen in de hoop ook maar een lichtpuntje van (h)erkenning te zijn in jouw proces en aan te spoelen in het echte leven waar dit soort van dingen nu eenmaal vaker gebeuren. Daarom delen we ons verhaal – redelijk hardcore bij momenten – want we voelen dat er nood is aan echte beschrijvingen, vanuit het hart. Ook de gedachten waarvoor je je schaamt schrijven we neer, want we weten dat jij of wij niet de enigen zijn die ze hebben. En als dit boek ervoor kan zorgen dat jij op een mooiere manier scheidt of dat je voelt dat jouw gedachten helemaal niet abnormaal zijn, dan is onze missie geslaagd.

Dit boek is er eentje voor mijn (plus)kinderen, zodat ze voelen wat de intenties van hun (plus)mama waren. Hopelijk hebben ze het nooit nodig als troost, maar biedt het hen later een genuanceerde kijk op hen als kroost. June, Jackie-Lou en Lewis, eigenlijk is dit boek voor jullie. Later zullen jullie ongetwijfeld vragen stellen op jullie eigen hobbelige levensweg. Ik weet intussen dat het dan wel handig kan zijn te weten wat er vroeger in het hoofd en het hart van jullie (plus)ouders omging. Ik wil dat jullie beseffen dat wij ook maar ons best hebben gedaan. En nooit, maar dan ook nooit, al was het maar voor één minuutje, gestopt zijn jullie graag te zien, door welke emotionele tornado's we ook gingen. Soms kregen jullie misschien wel eens dat gevoel... Misschien was er eens te weinig aandacht, of te veel discussie. Misschien hielden jullie je zorgen voor jezelf, omdat jullie zagen dat de grote mensen het lastig hadden. Jullie weten alleszins al wel dat sprookjes maar best een update krijgen, en jullie worden niet op de wereld losgelaten met het idee dat het leven perfect is, met alle druk die daarbij hoort. Toch zijn er ongetwijfeld zaadjes geplant voor foute overtuigingen die jullie in het leven niet zullen dienen.

Ik hoop echt dat dit boek voor helderheid kan zorgen. En ik hoop dat jullie de waarde kunnen omarmen die schuilt achter ons imperfecte leventje. Jullie zijn de grootste schatten in ons leven. Het laatste wat we willen, is jullie kwetsen, maar onbewust hebben we dat gedaan en hebben we sporen van verdriet in jullie hart achtergelaten. Soms kan één zin al voor een aha-ervaring of rust zorgen. Wie weet vinden jullie die wel in dit boek. Ik zie jullie graag, tot aan de maan en terug.

Voor (bijna) alle single mama's en papa's: scheiden doet ontzettend veel pijn, of je er nu zelf voor gekozen hebt of niet. Maar er is hoop. Opnieuw gelukkig worden: het kan! Voor iedereen die denkt aan opgeven in de hectiek van een samengesteld gezin... Ik ga er geen doekjes om winden: hoe verliefd je ook bent op die nieuwe partner in je leven, hoe veel beter die ook bij je lijkt te passen dan de mama of papa van je kinderen, het wordt nooit gemakkelijker als toen in jouw kerngezin (tenzij er sprake was van mentale of fysieke mishandeling natuurlijk!), waar iedereen gelijke belangen had en alle leden van de familie een vanzelfsprekend thuisgevoel hadden. Maar als het leven dan toch iets anders in petto heeft, laten we er dan een fascinerende *blended family* van maken met elke dag nieuwe *challenges* om te groeien, als ouder, als plusouder en als mens.

Dit boek is er voor iedereen die op zoek is naar (h)erkenning. Het gaat over het leven zoals het is. En dat is soms klote, inderdaad. En tot slot... Hoe moet ik dit nu neer-

schrijven, want dit juist verwoorden is wel cruciaal...

Ik ben open. Heel open. Niet voor honderd percent, maar laat ons zeggen voor tachtig percent. Ik beschrijf bepaalde taferelen uit mijn kindertijd en uit mijn latere scheiding zoals ze voor mij aanvoelen. Het gaat dus om mijn gevoel, niet om de zuivere realiteit. Dat gevoel, die beleving is, veel meer dan de realiteit, de basis voor mijn overtuigingspakket en zelfbeeld geweest. Voor mij was dat gevoel zo echt als deze zwarte letters op wit papier. Ik wilde heel duidelijk mijn beleving als herkenningspunt meegeven, maar zonder de mensen rond mij in diskrediet te brengen, want dat verdient niemand van hen. Alle personen in dit boek zijn stuk voor stuk goede mensen die allemaal hun best hebben gedaan in de situatie waarin ze zaten. Iedereen heeft naar eigen goeddunken gehandeld en er is van mijn kant geen enkel verwijt, naar niemand toe. Ik kan iedereen begrijpen vanuit zijn unieke situatie. Ik wil echt dat je dit weet voordat je verder leest. *Deal?*

Het is zeker ook niet mijn bedoeling om een soort van slachtoffer uit te hangen en te roepen: 'Weet je wat ik heb meegemaakt...!' Ik ben me er volledig van bewust dat ik een relatief goede kindertijd en jeugd heb gehad. Ja, ik heb pijn gehad en ja, de dingen zijn zeker niet gelopen zoals gepland, maar alles is verwerkt. Sterker, op een gegeven moment heb ik de beslissing genomen om niet telkens naar het verleden te wijzen als de grote schuldige van bepaalde gevoelens. Mijn gevoelens zijn mijn verantwoordelijkheid. Ik ben volwassen, nu.

'Healing doesn't
mean the damage
never existed.
It means the damage
no longer controls
my life.'

AKSHAY DUBEY

Many thanks to...

De lijst is eindeloos. Ik ben zoveel mensen ontzettend dankbaar. Om te beginnen mijn ouders, want zonder hen was ik er niet. Ze hebben, ondanks hun jonge leeftijd, toch elf jaar alles gegeven en ik vind dat knap. Mijn moeder ontdekte op haar achttienjarige dat ze zwanger was van mijn broer. Van thuis uit werd er niets opgedrongen... Mijn ouders beslisten samen om ervoor te gaan. En op datzelfde moment hebben ze veel van hun dromen en ambities losgelaten. Dus, dank u, voor alle offers die jullie gebracht hebben. Pa, bedankt om er voor ons te blijven zijn, ook al had je het moeilijk om jezelf bij elkaar te houden. Ma, ik begrijp – nu ikzelf ouder ben – veel beter hoe het voor jou moet zijn geweest. Het is zo jammer dat ik dit niet eerder heb kunnen plaatsens, maar ik ben dankbaar dat het er nu wel van komt. Ik begrijp nu ook dat jouw loslaten deels was om ons te beschermen en begrijp meer dan ooit jouw woorden 'Je kunt maar pas iemand anders graag zien, als je jezelf graag ziet.' En hoewel je als mama niet altijd klaar was voor de job, ben je een superoma voor June en Jackie-Lou.

Iedereen van mijn familie is voor mijn broer en mij in de bres gesprongen toen onze ouders scheidden. Met mijn tante Carine heb ik altijd een speciale band gehad, zij was als

een tweede moeder voor mij. Aan de hele familie: dank jullie wel om meer te doen voor ons dan wat eigenlijk volgens jullie rol werd verwacht. Bompap: bedankt om al die uren naast mij te zitten toen ik wiskunde, fysica of chemie zat te studeren... Ik wilde altijd vooruitlopen op de feiten. Jij leerde me om dingen die ik (nog) niet begreep, los te laten. En je gaf me vertrouwen dat de oplossing later zou volgen. Dat was een les die me mijn hele leven, en ook buiten de wetenschappen, zou dienen. Bomma: onder jouw keukentafel zaten we veilig. Ik voelde me bij jou geborgen en heb nergens op aarde betere bananenmilkshake gedronken of lekkerdere verse soep gegeten. Je hebt, nu nog altijd, de klasse van een Britse royal. Mijn peter, die er niet meer is, wil ik ook een plekje geven. Ik weet niet waar je bent, alleen dat je er bent. Jij was de stille kracht van de familie. Moemoe, Nicole, Luc en Viviane: bedankt voor alles, en dat was héél veel.

Mijn broer wil ik hier ook een speciaal plaatsje geven. Onze band is eerder kwalitatief dan kwantitatief. We horen of zien elkaar veel te weinig, maar ik weet wie ik kan bellen als ik met een platte band op de ring van Antwerpen sta (of dat maak ik mezelf toch wijs). Hij heeft me vroeger

MANY THANKS TO...

vaak getroost en beschermd... Bedankt ook om mij meter te maken van Sam. Ik ben zeker niet het aanwezige meterexemplaar, maar zij was mijn eerste kennismaking met onvoorwaardelijke liefde en dat gevoel zit stevig verankerd. Hetzelfde geldt voor mijn 'broertje' Niels, mijn metekind Jack en mijn 'schone zus' Wendy.

Ik ben Gunter, mijn ex-man en de papa van June, ook erg dankbaar. Merci voor onze prachtige dochter. En bedankt voor alle jaren en lessen. Bedankt ook voor de mooie krullen en het kleurtje van June en vooral: merci dat ik haar mama mag en kan zijn zoals ik het aanvoel. Stéphanie, bedankt om goed voor June te zorgen als ze bij jullie is. En aan mijn schoonfamilie van toen: bedankt voor de wijze levenslessen die ik van jullie meekreeg, van de oudste (Jean) tot de jongste (Sandrine)!

Bedankt An, mama van Lewis. Lewis is een topkerel en daar zit jij natuurlijk voor minstens de helft tussen. Het loopt de laatste jaren niet echt vlot tussen ons, maar het is ook niet evident om een team te vormen met ouders en plusouders die qua karakter heel verschillend zijn. Ik houd me vaak voor dat we allemaal handelen vanuit een positieve intentie, ook al hebben we verschillende zienswijzen. Ik voel dat er onder de spanningen toch begrip en respect zit.

Bedankt ook aan mijn schoonfamilie. Jullie zijn heel hecht en zorgen goed voor elkaar. Nieuwe schoondochters en samengestelde gezinnen, jullie zijn er ook in moeten groeien. Een Jackietje hadden jullie niet meer verwacht, maar nu ze er is, is ze de lieveling

van iedereen. En ook June is met open armen ontvangen en ervaart elk van jullie als familie. Bedankt daarvoor. Jasmine, jij staat altijd voor ons klaar en bezorgde June een extra oma en opa. Dat zal ik nooit vergeten.

Aan mijn copywriter Sofie, Paulien en Yasmine van Lannoo, en Klaartje: bedankt voor jullie geloof in mij en geduld met mij. Zonder jullie geen boek, zoveel is duidelijk. Jullie waren direct mee in het verhaal en hebben me overtuigd om te geloven in mijn kunnen. Bedankt om samen met mij de rit uit te zitten en deze droom mee te realiseren! Aan iedereen die een bijdrage leverde in dit boek: dank jullie wel! Jullie openheid zorgt voor zoveel herkenbaarheid.

Geert, ons avontuur is nog jong: samen gaan we voor *The Great Boost of Floating*.

Dan zijn er vrienden die familie geworden zijn. Natacha, Nico en Iliano hebben June en Jackie-Lou altijd in hun warme nest opgevangen. En mij erbij. Natacha is ook meter van Jackie-Lou. En zo zijn we echt familie geworden. Hetzelfde geldt voor Flo, mijn expert. In dit boek en in dit leven. Flo en ik hebben aan één blik en één woord genoeg. Zij is iemand aan wie ik mijn ziel niet hoeft uit te leggen. Inge, in jouw gezin komt het mijne thuis. Je bent een prachtvrouw, *inside and outside*. Bossie, *we go way back*. Meter van mijn eerstgeborene en beste vrouwelijke komiek van ons land. *I will be your minion forever*. Elke, ons Ma, bij jou is het glas altijd halfvol. *My super positivo*. Annelies: jij bent mijn puntje, ik jouw paaltje. *Forever*. En mijn buurvrouw Valerie:

MANY THANKS TO...

lief, mooi, grappig en... *moves like Beyoncé*. Heel blij met jou aan mijn zij! Merci aan alle 'Jacky's' om mijn leven te vullen met vuile onderbroeken, want door jullie plas ik in mijn broek van plezier. Merci Sofie, mijn 'blonde zus': al zolang in elkaars leven, alles is bespreekbaar tussen ons en we weten dat we er voor elkaar zijn. Zo ook voor Angélique. Ik leerde jou kennen als de knappe madam die me altijd mooi moest maken voor op tv. Het klikte onmiddellijk tussen ons. De tv is verdwenen, maar onze band is gebleven!

Ik wil ook mijn vriendinnen 'van vroeger' bedanken. Tinne, wij kennen elkaar al het langst van al. Zover als mijn herinneringen teruggaan, ben jij erbij. En we hoeven elkaar echt niet veel te horen of te zien. Dat gevoel, die verbondenheid, verandert nooit. Het wordt nooit raar. Het wordt altijd onmiddellijk zoals toen. Jij hebt de scheiding van mijn ouders van dichtbij meegemaakt en nooit een oordeel geveld over mij als persoon. Dat bewonder ik. Ook Griet, Liesbeth, Kim, Vero en Lou: merci om mijn studentenjaren de max te maken! Als we elkaar zien, is 't weer één (vettig) team zoals toen! Alessandra, Bay en Cindy: ook jullie zitten voor altijd in mijn hart, net zoals Ellen en Mieke. Véro, ik zag in mezelf geen Miss België, maar jij wel en jij gaf me hét duwtje.

Sommige van mijn vriendschappen zijn nog vrij jong, maar er boenk op. Helena, Sofie, Saskia, Els, Angélique... en nog zoveel meer mooie vrouwen die ik via de *School voor Relaties* heb leren kennen. Bedankt Patricia Van Lingen om duidelijk te maken

dat vrouwen elkaar horen te steunen en bedankt om ons de gelegenheid te geven elkaar in die context te leren kennen. Merci ook Florence, mijn *Flo de Vie*. *Déjà une amie pour la vie. 'You can meet someone tomorrow who has better intentions for you than someone you've known forever. Time means nothing, character does.'*

Je ziet het, ik heb vele schatten in mijn leven. Maar de allergrootste schatten zijn mijn kinderen. Als het met hen goed gaat, gaat het goed met mij. Zij zijn mijn hart buiten mijn lichaam. Ik zal heel eerlijk zijn: mijn leven voor ik kinderen had voelt aan als erg hol. Onwetend over wat liefde echt betekent. Ik besef nu dat ik mijn kinderen ook heb gewild om mezelf te helen, bewust of onbewust. Om nodig en nuttig te zijn in iemands leven. Maar ik heb nu ook geleerd dat we slechts tijdelijke opvoeders zijn en dat het hun geboorterecht is om hun vrije zieltjes een eigen weg te laten gaan. Ik heb vroeger zoveel gestudeerd en gelezen dat de stukken ervan afvlogen. Maar de enigen van wie ik echt leer waar het in het leven wel en niet om draait, zijn mijn kinderen. Zij zijn mijn grootste spiegels. Zij leren me hoe het moet en hoe het niet moet. Dankjewel June en Jackie-Lou om mij als mama te kiezen. Om mijn leven zo rijk te maken en mijn hart zo warm. Intussen ont-wikkel ik mezelf verder om de beste versie van mezelf te worden en een waardig rolmodel voor jullie te zijn.

Ik heb zoveel lieve en zotte vrienden, collega's, partners... Het zijn er te veel om op te sommen. De lijst is eindeloos, maar mijn aantal pagina's niet. Vergeef me a.u.b.! Weet wel dat jullie in mijn ♥ zitten.

Lewis, jij bent misschien niet mijn biologische zoon, maar je bent zeker en vast mijn pluszoon. Want je bent een plus in mijn leven. Ik heb een tijdlang moeten uitzoeken waar mijn grens lag als stiefmama en getwijfeld of ik eigenlijk wel iets in de pap te brokken had. Ik ben heel erg begaan met jouw leven en de keuzes die je daarin moet maken. We voelen elkaar goed aan en op tijd en stond voeren we een goed gesprek. Dankjewel dat je ons zo warm verwelkomt hebt in jouw leven. Je hebt er nooit een punt van gemaakt dat er nog een klein zusje bij kwam. Integendeel, Jackie-Lou is jouw grootste fan en andersom. En dankjewel om June alle ruimte en liefde te geven in het huis waar jij alleen met jouw papa zou wonen.

'There is
no perfect
life, but
we fill it
with
perfect
moments.'

En *last but not least*: mijn ventje! Meer dan ooit beseft ik dat een liefdevolle relatie de hoeksteen is van een gezin. We zijn niet alleen als individu een rolmodel voor onze kinderen, ook onze relatie heeft een voorbeeldfunctie. De kinderen leren van ons hoe lief te hebben of net niet. Ik voel dat we van een andere generatie zijn. We denken en zien de dingen vaak anders, maar je blijft wel openstaan voor mijn zienswijze. We zijn het bijlange niet altijd eens en maken weleens ruzie, maar er is ook plaats voor sorry en nog meer voor liefde. We hebben ongelofelijk veel geduld met elkaar en zijn vastberaden om als koppel te slagen. Het is niet gemakkelijk geweest, dat is het nog altijd niet, maar aan het einde van de dag zijn we heel blij met elkaar, zij aan zij in onze zetel. We delen dezelfde waarden en normen en hebben bovenal dezelfde intentie met elkaar. Als gezin zoeken we vaak nog naar balans, maar door onze gelijke intentie zijn we als koppel wel in balans. We hebben een gezamenlijk streven dat onze eigen doelen steunt en niet in de weg staat: een stabiele, liefdevolle relatie hebben en een warm nest voor de kinderen vormen. Dankjewel voor alles wat je doet, dankjewel voor wie je bent. Voor mij, Lewis en Jackie-Lou, en, wat heel bewonderenswaardig is, voor jouw liefste plusdochter June, iets wat je als vanzelfsprekend doet. Daar zijn zowel haar papa als ik jou oneindig dankbaar voor. We weten allebei dat graag zien de basis is, maar niet altijd volstaat, en zijn bereid ervoor te blijven werken! *Cheers to us*: in al onze geuren en kleuren!

Hoe zit dit boek in elkaar?

Waarschijnlijk trok dit boek je aandacht omdat je net gescheiden bent, eraan denkt of bang bent dat jouw partner eraan denkt... Je wilt weten welke fases je te wachten staan en je wilt vooral ook weten dat je niet alleen bent op deze wereld met je gevoelens van pijn en onmacht. Misschien ben je al een fase verder, ben je volop aan het daten met die droomman of -vrouw (mét kinderen). Je wilt wel eens weten hoe het is om onder één dak te wonen met kinderen die je niet zelf negen maanden hebt gedragen of die niet ontstaan zijn uit jouw snelste zwemmers. Wordt het ooit nog zoals vroeger? Waaraan kun je je verwachten en waarop moet je letten? In dit boek proberen we een antwoord te geven op alle vragen die tijdens zo'n proces bij je opkomen. Niet alleen vanuit een volwassen perspectief, maar ook door de ogen van kinderen die dit hebben meegemaakt of meemaken. Het is geen boek voor tieners, wel één voor de ouders. Maar door de echte verhalen van de kinderen te lezen, word je als ouder gemotiveerd om er ofwel een voorbeeld aan te nemen, ofwel niet dezelfde fouten te maken. Ik ga uit van herkenbare vragen

en taferelen, vanuit **mijn eigen verhaal**. Daarbij som ik hier en daar een aantal challenges op die je pad kunnen kruisen en hoe je daarmee zou kunnen omgaan. Ook Flo geeft extra coachingadvies bij een aantal vragen en challenges.

Het eerste deel gaat over **Schoon Scheiden**. Dat was eigenlijk de oorspronkelijke titel van het boek dat ik al zeven jaar in gedachten had. Intussen ben ik zeven jaar vooruitgeschoven op mijn tijdlijn en zit ik midden in mijn samengestelde gezin met mijn dochter June (10), zijn zoon Lewis (20) en onze dochter Jackie-Lou (4). Zo heeft het rouwproces rond mijn scheiding al lange tijd plaatsgemaakt voor geweldig veel leven in onze nieuwe brouwerij. Maar we vergeten nooit vanwaar we komen en het wordt ook nooit meer zoals tevoren. We willen je herkenning, erkenning en handvatten geven om in deze harde fase toch je hoofd boven water te houden. Tegelijk willen we een blik werpen op je veranderde toekomst, al dan niet met nieuwe partner, al dan niet met kinderen, die er onvermijdelijk aankomt.

Je hebt op liefdesvlak natuurlijk al het een en ander meegemaakt en je bent er zeker van: 'Mij zullen ze niet meer liggen hebben!' Zo komen we bij het tweede deel: **Daten met een peuter en/of puber in je rugzak.** Jouw ideaalbeeld ligt nu al een tijdje op het containerpark, maar stilaan ben je toch klaar om weer een partner in je leven toe te laten. Twee gevaren loeren daarbij als uitgehongerde panthers om de hoek: je lat ligt veel te laag en je denkt: 'Ik mag blij zijn dat ik van straat geraak', of je lat ligt veel te hoog en je denkt: 'Geen compromissen meer, nu ga ik alleen nog maar voor het allerbeste, deze keer moet het perfect zijn.' Oké, je moet voor het allerbeste gaan, maar weet dan dat achter het allerbeste ook imperfecties schuilen. Perfectie is een illusie. De vrouw die er lekker strak uitziet, alle dagen goesting heeft om op te treden in jarretelles en ook nog eens *sex on a plate* serveert à la Sergio, bestaat niet (oké, tenzij op een roboticabeurs!). En de man die moet voldoen aan de honderd punten op jouw checklist waaraan zelfs Brad Pitt nooit zal beantwoorden (knap, lief, er staan als een echte vent, maar ook *very much in touch with his feminine side*, met de humor van Philippe Geubels, de beste papa ter wereld, een vat vol romantische verrassingen...) loopt hier ook echt niet rond. Het is tijd om een keuze te maken waarbij je hart en je hoofd op één lijn staan, in volle bewustzijn van jouw sterktes, beperkingen en liefdesvalkuilen.

Ah, daar is ie dan. *Mr. Totally perfect for the new me.* Oei, en wat zie ik daar op zijn achterbank? Twee miniversies? En met wie belt hij? Ah, zijn ex... Alweer? Welkom bij

Mooi en Meedogenloos, de real shit. Welkom bij het derde deel: **Een nieuwe partner, met of zonder kinderen.** In het begin is dit allemaal heel spannend en plezierig, je voelt je opnieuw zestien jaar. Je was getrouwd en dacht: dit is het dan. En na een periode van intense pijn is er die vlinderexplosie in je buik waarvan je dacht dat die nooit meer voor jou zou zijn weggelegd. Je krijgt een ander stukje vlees voorgeschoteld waarvan je dacht dat je het nooit op legale wijze zou mogen proeven. Jullie zweven op wolkjes en jullie bende kinderen hangt erachter in een zwerm. Je beleeft een seksleven 2.0 dat je nooit nog voor mogelijk hield. Wat daarna, vroeg of laat, volgt, is een harde landing in de realiteit. De illusie van de perfecte samensmelting wordt doorprikt. Verschillende gezinsculturen botsen, belangen verschillen. Als de eerste grote golf van verliefdheid gaat liggen, start een ingewikkelde zoektocht naar balans en harmonie. Wat kan ik me als stiefouder veroorloven? Hoe kan ik onder één dak een goede mama, plusmama en partner zijn? En daarbuiten: een aimabele ex? Hoe kan ik mijn plaats innemen zonder de grenzen van iemand anders te overschrijden? Het is een hele evenwichtsoefening die nooit echt helemaal af is. Ook hier hopen we jou met echte verhalen en concrete tips van dienst te kunnen zijn. Lachen van miserie, Flo en ik kennen er alles van. Maar *at the end of the day* zijn we blij met onze samengestelde koninginnenbrij.

Mijn verhaal: gekroond, maar geen prinsessenleven

Eén leven, twee scheidingen

Een gebroken gezin kennen we, maar wat is de definitie van een samengesteld gezin? 'Een samengesteld gezin impliceert dat minstens een van de partners in een liefdesrelatie al een of meerdere kinderen heeft uit een vorige liefdesrelatie.'

Ik had mijn dochter June, mijn man zijn zoon Lewis. Zo waren we plots met vier. Een mooi gezin, in balans, met elk evenveel kind in de relatiepap. Perfect toch? Ja, op papier. In realiteit ving mijn man vaak de tranen op van mijn gebroken kerngezin.

Scheiding 2012 (als volwassene)

Mijn nieuw samengesteld gezin begon ergens daar waar mijn kerngezin ontplofte: september 2012.

Ik herinner me de dag en het moment nog goed, al moet ik zeggen dat het met de jaren geëvolueerd is van een heel levendig verhaal vol details, naar een flou beeld. De ondraaglijke pijn die ik toen voelde, is gelukkig mee vervaagd tot een goed genezen litteken dat af en toe nog eens jeukt. Het was de drukste zomer ooit geweest, vol met tv-opnames voor een verbouwingsprogramma waarvoor ik me driehonderd procent had gegeven. Achteraf beseft ik dat dit waarschijnlijk een soort vlucht was in ware struisvogelstijl. Ik had nog wel een paar keer aan de alarmbel getrokken, maar we waren niet langer met dezelfde kracht aan het roeien. Mijn ex-man had de peddel, die ik krampachtig probeerde vast te houden, al langer gelost. Ik voelde dat en vluchtte weg van de realiteit. De dag ervoor had ik opnames gehad van de Slimste Mens ter Wereld. Ik was zo blij dat die

achter de rug waren, want die hadden ook voor heel wat stress gezorgd. Bang om af te gaan... *ra ra ra*. Banger om te scheiden... *ra ra ra*. Tja, *life brings you opportunities to grow* en *Rock bottom will teach you lessons that mountain tops never will*. Bla bla bla. Dat kan allemaal goed zijn, maar toen toch even niet. Integendeel. De crisis sneed zo diep dat mijn hart letterlijk op breken stond. De kloppingen waren ondraaglijk, net zoals die onzekerheid waar ik de eerste weken doorheen ging. Vriendinnen troostten mij goedbedoelend: 'Och, laat die gewoon wat afkoelen, dat komt wel goed.' Maar ik voelde dat het dit keer anders was. Voor echt. Naast de pijn voelde ik ergens een rare opluchting. Ik voelde onmiddellijk een kans om weer gelukkig en helemaal mezelf te worden. Maar ik voelde ook de helse pijn van een gebroken hart, van een ideaal dat voorgoed aan diggelen lag. Wat mij zeker niet zou overkomen, gebeurde. En net doordat mijn grootste angst werkelijkheid werd, viel er een blok van mijn schouders. De realiteit had de angst weggeveegd.

Maar fuck zeg. Ik had het zo moeilijk met het feit dat dit me overkwam. Dat dit me werd opgelegd. Ik moest als controlefreak alle controle lossen en accepteren dat dit vanaf dan mijn leven was. Ik moest de mogelijkheid accepteren dat ik als echte moederkloek ons kind van toen tweeënhal jaar oud misschien deeltijds in plaats van voltijds zou zien opgroeien. Ik had hier niets meer aan te zeggen. Ons kind, ons huis, ons leven, onze familie: van het ene moment op het andere gebeurde er een shift en was niets nog hetzelfde. Het is echt wel moeilijker, denk ik, als je de beslissing

moet slikken in plaats van nemen. Degene die als eerste heeft beslist, heeft tijdens de laatste maanden 'samen zijn' vaak al een verwerkingsproces doorstaan, terwijl de ander plots getroffen wordt door de bliksem en weken tot maanden nodig heeft om te bekomen van de shock. Enerzijds is er veel lef nodig om die beslissing te nemen, anderzijds ook om te communiceren en een waaier aan oplossingen te bekijken, met recht van antwoord. Niet tot in het oneindige, maar soms geven we te snel op. In een eerste verwerkingsfase zat ik vooral in die gedachtegang. Ik wist ook wel dat we niet perfect waren, maar ik zag nog honderd manieren om verder te doen. Ik begreep dat het leven geen groot feest was, zeker niet als je onlangs samen een kind hebt gekregen en de slapeloze nachten niet meer op handen, voeten of eender welk lichaamsdeel te tellen zijn. Ik was volledig paraplu en parkeerde onze relatiedip dan ook onder die babyparaplu. Of was het mijn uit de hand gelopen doorzettingsvermogen, met dank aan de scheiding van mijn ouders, dat voor dit huwelijk zou blijven vechten? Dat kan. Maar het was vooral ook... mijn ontkenningfase.

Elke nacht werd ik meermaals wakker, niet wetende of die scheiding echt was of een nachtmerrie. En telkens weer moest die zwarte waarheid tot me doordringen... Ik was emotioneel, en later ook fysiek, zo in het rood aan het gaan, dat ik amper voor June kon zorgen. Gelukkig kreeg ik toen immens veel steun van een van mijn beste vriendinnen, Natacha, die in die periode de zorg voor June vaak op zich heeft genomen. Anderzijds haalde ik ontzettend

veel kracht uit mijn liefde voor June en de liefde die ik van haar terugkreeg. Maar toch. Elke keer als ik haar aankeek, zag ik de vrucht van dat gebroken huwelijk, zag ik een meisje dat zou opgroeien met gescheiden ouders. Een peutertje dat zich later niet zou kunnen herinneren hoe het was toen mama en papa nog samen waren. Sommige mensen, onder wie ook haar papa, zeiden toen dat dit misschien wel het beste was. Ikzelf vond het vooral triest dat ze geen eigen herinneringen zou hebben, en enkel zou moeten teren op herinneringen op basis van onze verhalen, foto's en filmpjes. Zoals met alles zullen er voor- en nadelen zijn, bij welke aanpak ook.

Ik herinner me nog het moment dat ik instortte op de vloer in haar kamertje, naast haar lege bedje, goed beseffende dat elk huwelijk dat spaak loopt, twee schuldigen

heeft. Ik voelde me soms zelfs schuldig dat ik haar gebaard had en mee verantwoordelijk was voor haar eerste grote pijn. Ik heb gevloekt, op de grond geklopt, 'sorry' gefluisterd en gebruld. En dan voelde ik me wegglijden in een roes van machteloosheid. Dat was *rockbottom*, denk ik. Terwijl ik het hier schrijf, zwelt een krop in mijn keel. Om de pijn die ik mijn kind onbewust heb aangedaan. Hoe heb ik mijn favoriete mensje in deze situatie kunnen brengen? Het schuldgevoel, de onzekerheid en de pijn aten me langzaam maar zeker op. Tot ik op een avond niet meer kon. Het was op. Ik was op. Wie was ik zonder mijn (ex-)man? Wie was ik zonder mijn kind? Ik was op staande voet en zonder veel uitleg ontslagen uit de belangrijkste rollen van mijn leven, die van de 'ideale' vrouw en de 'perfecte' moeder. *Fuck* ideaal. *Fuck* Disney. *Fuck* perfect.

'Remember when we used to think people in their 30's were adults and had their shit together?

Hahahahahahahahahahahahahahahahahahaa
hahahahahahahahahahahahahahahahahahaha
hahahahahahahahahahahaahahahhaahahaha
hahahahahahahahahahahahahahahahahahaha
hahahahahahahahahahahahahahahahahahaha
hahahahahelpme.'

MIJN VERHAAL

De dokter zag die bewuste avond geen andere mogelijkheid dan antidepressiva op te starten. Ik had het daar enorm moeilijk mee wegens de trauma's die ik daarmee als kind van dichtbij had meegemaakt. Alweer moest ik toegeven aan iets waar ik faliekant tegen was, aan iets wat mij nooit zou overkomen. In die periode miste ik ook enorm mijn roots en tegelijk was ik er boos op. Want in mijn ogen was 'de scheiding van mijn ouders' de oorzaak van mijn aandeel in deze scheiding. Ik woonde in Wetteren, ver van Mol, ver van mijn grootouders, ouders, broer, tantes... Mijn vangnet dichtbij was niet groot en voelde soms voorwaardelijk. Terwijl ik eigenlijk los achterover wilde vallen en onvoorwaardelijk opgevangen wilde worden. Mijn mama kwam wel zo vaak als ze kon en Natacha stond er, samen met haar man, dag en nacht. Ze droeg mijn pijn alsof het de hare was. Zo onvoorwaardelijk mogelijk. Zij en nog een handvol anderen (jullie weten wie jullie zijn) waren echt mijn redding. Ik voelde soms een geremdheid om hulp te vragen. Ik zat tenslotte toch 'maar' in een scheiding. Er scheiden elke dag zoveel mensen en er was niemand gestorven. Maar voor mij was er wel 'iets' gestorven. Onder andere mijn eigenwaarde want iemand was gestopt mij graag te zien. Althans zo voelde het.

Ik denk dat het zeker een jaar heeft geduurd voordat ik het woord 'scheiden' kon uitspreken. Achteraf besepte ik dat mijn pijn groter was dan alleen de pijn van mijn scheiding. Ik beleefde ook opnieuw de scheiding van mijn ouders. Ik maakte twee scheidingen door, maar vanuit een ander

perspectief. Bij de eerste was ik, samen met mijn broer, het kind, bij de tweede verplaatste ik me in ons kind.

Scheiding 1989 (als kind)

Niet wetende of het wel klopt, maar zo heb ik die eerste scheiding opgeslagen op mijn harde schijf: op – ironie – Wapenstilstand 1989 was het effectief wapenstilstand bij ons thuis. Het is te zeggen: ze bleven nog wel schieten, maar eerder onrechtstreeks. Ik lag als kind regelmatig in de vuurlinie. Het gebeurde eigenlijk bijna allemaal zoals het volgens de experts vandaag niet zou mogen gebeuren. Te veel info over zaken die mijn broer en ik als jonge kinderen nog niet hoefden te weten, te weinig over ons lot in het verhaal: hoe moest het verder, bij wie moesten we wonen, gingen ze naar de rechtbank, mochten we kiezen, kwam het weer goed? Er werd heel mysterieus over gedaan en ik voelde geen grond meer onder mijn voeten. Ik beseft natuurlijk dat mijn ouders zelf nog jong waren en allesbehalve een handleiding vol getuigenissen en info hadden om hen door die loodzware en toen ook buitengewone situatie te gidsen. Iedereen heeft naar beste vermogen gehandeld. Het was bij momenten ondermaats, maar tegelijk waren ze zich niet bewust van de schade die ze ermee berokkenden.

Mijn ouders waren opgeslokt door hun eigen verdriet en frustraties. Als kind wilde ik niet dat extra blok aan hun been zijn. Ik wou vooral mijn ouders troosten en het hen niet te lastig maken. Maar dat is onnatuurlijk. Een kind hoort geen ouder te troosten, zeker wanneer het zelf weinig

troost vindt. Toch spruiten er ook kwaliteiten uit zo'n momenten voort. Ik geloof dat ik door die vroege *parenting* als kind tot een meevoelende en zorgzame volwassene ben uitgegroeid. Tegelijk moet ik waakzaam blijven voor grenzeloos gedrag in mijn zorg voor anderen.

Toen ik zelf net mama was geworden, sprak ik mijn mama hierover aan. Ze zei me dat ze toen niet doorhad hoe slecht het met me ging omdat ik altijd met een lach op mijn gezicht bij haar op bezoek kwam. Ik kan er me iets bij voorstellen. Zij zag mijn tranen natuurlijk niet, want ik had geleerd om die alleen te uiten buiten het gezichtsveld van mijn ouders. Mijn tante Carine en grootouders kregen mijn verdriet wel te zien. Ik was het volledig aangepaste kind geworden dat zich plooidde naar de wensen en noden van de ouders om hun leven niet te bemoeilijken, op zoek naar liefde, waardering en goedkeuring. Mijn ouders hebben dus nooit beseft hoe hard ik 's nachts in mijn bed lag te huilen en te roepen in mijn hoofdkussen, en hoe ik ettelijke uren aan de keukentafel van mijn tante Carine zat. Zij ving me op als een tweede moeder. Mijn broer is onbewust weggevlucht van de situatie. Zijn school was vlakbij het huis van onze grootouders gelegen en het was voor hem dus logischer om daar te logeren. En als hij er was, troostte hij me. Ik vraag me nog altijd af bij wie hij ging uithuilen. Een beetje later, in zijn puberteit, werd hij rebels. Hij scheerde zijn hoofd kaal en liet zijn studies slabakken... Onbewust deed ik het omgekeerde: ik was net heel plichtsbewust en studeerde meer en langer dan goed voor me was.

En mijn haar werd langer en langer, met later een overdosis hair extensions erbij. Ik viel bijna achterover van het gewicht. Die fase zijn we gelukkig voorbij...

Voor mij een portie 'normaal' a.u.b.

Ons ouderlijke huis was eigendom van de ouders van mijn vader. Zij hadden het voor mijn ouders gekocht om hen op weg te helpen als quasi tienerouders. Het was logisch dat mijn vader daar bleef wonen. En ik erbij. Mijn mama vertelde me dat zij wel bij ons wilde blijven wonen, maar gedwongen werd een stap opzij te zetten. Ze kon in die periode moeilijk voor ons zorgen omdat ze met zichzelf in de knoop lag. Mijn vader had het ook zwaar, maar kon niet anders dan voor ons zorgen, met veel hulp van de familie. Door ouder en mama te worden, begrijp ik veel beter hoe ze zich moeten hebben gevoeld, maar als kind voelde ik me in de steek gelaten, vooral door mijn mama. Verhalen van een vader die het huis verliet, deden al eens de ronde, maar een mama die haar kinderen verliet, dat was een schande. Zo voelde ik mij: een soort van schande. In de marge. Marginaal. Anders dan de 'normale' kinderen op school. Mijn grootste wens was toen: zo normaal mogelijk

beschouwd worden. De realiteit was dat sommige ouders hun kinderen verboden om nog met mij om te gaan of om mij uit te nodigen op hun verjaardagsfeestje.

Ik voelde al langer dat ik een beetje anders was, door mijn manier van zijn, denken en beleven. Hoogsensitief, zo bleek later. Maar qua gezin en thuissituatie wilde ik het liefst normaal zijn. Mijn idee van het perfect normale gezin was: samen eten en één keer per jaar op reis gaan. Elkaar knuffelen. Een lunchpakket mee naar school krijgen met koekjes en fruit. Als het nodig was, een nieuw paar schoenen krijgen, gewoon, als een soort vanzelfsprekendheid. Ik zag zo'n gezin bij mijn tante en bij mijn beste vriendin.

Een toonbeeld van luxe was wonen in een vrijstaand huis. En met het vliegtuig op vakantie gaan naar Spanje. Wij zijn nooit met het vliegtuig op reis geweest en woonden in een rijhuis. Een toffe woning, daar niet van, maar doordat alle gezelligheid, door bijvoorbeeld planten, tapijten en behangpapier mettertijd was verdwenen, schaamde ik me erover. Enkel mijn beste vriendin, Tinne, mocht binnen. Haar gezin was ook voor een stuk mijn gezin. Met hen ging ik elke zomer naar Oostduinkerke en ik at dikwijls mee bij hen thuis. Ik durfde dat nooit zelf te vragen, maar keek lang genoeg naar de kookpotten op het vuur, zodat haar ouders altijd weer vroegen: 'Blijf je eten?' Dan was het feest in mijn buik. En helemaal als er dan nog een ijsje volgde met verse aardbeien erop!

Toen ik als puber een langere relatie had, durfde ik mijn vriendje bijna niet binnen te laten. Ik was bang dat hij me in de steek zou laten als hij zou zien hoe wij woonden. Wat ik toen niet doorhad, was dat dit weinig met het huis te maken had, want dat was oké. Ik zat gewoon met een hele diepe schaamte over alles wat met 'thuis' te maken had.

En dat had zo zijn gevolgen. Ik herinner me nog de avond dat ik Miss België werd, in december 2001. We waren er allemaal vrij gerust op dat ik met mijn anderhalve meter niet zou winnen. Maar dan gebeurde het ondenkbare. De redactie van RTV (de regionale televisie Kempen) vroeg om de dag erna een reportage bij ons thuis te maken... *Oh help me God*: journalisten bij ons thuis? En die zouden zien waar we wonen? Dat was heel moeilijk in mijn hoofd. Na familiaal overleg stelde mijn tante Carine voor om de mensen, onder wie de burgemeester van Mol, bij haar thuis te verwelkomen. Wat heb ik eraan overgehouden? Een overdreven drang naar gezelligheid. De kussentjes, potjes en kaarsen zijn niet te tellen. Bon, er zijn ergere verslavingen, denk ik dan. Mijn man lacht soms met mijn eilandjes van potjes en kaarsjes. Mijn wens is dat mijn kinderen opgroeien in een gezellige omgeving, maar ik ben er hoe langer hoe zekerder van dat het de kinderen niks uitmaakt welke potjes er staan, zolang wij er maar zijn.